

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστὸν μετροῦμεν χρόνον
εἰς τὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐνδεκάτη Δεκεμβρίου,
λόγος τοῦ Καγκελαρίου.

Ἐννηκόσα τέσσαρα καὶ χίλια
ποῦ θὰ βροῦν λαοὶ μὲ πετραχήλια.

Ἐβδομήντα καὶ ὀκτακόσα
καὶ ἡ Βουλὴ βουλευμιῶσα.

Υπὲρ τῶν Μακεδόνων παράστασις τρανή,
Οἰδίπους, τραγωδία παλαιὰ καὶ τωρινή.

ὁ δὲ χορὸς μὲ κοπετοὺς
ἀπήντησε καὶ κτύπους.

Οἰδίπουν κραταιότατε, δυνάστα τῶν Θηβαίων,
ἀπὸ κινδύνων σῶσε μας παντοίων καὶ βεβαίων.

Ἴδε τὰ βάσανά μας
καὶ τὰπειρα δεινὰ μας,
καὶ σπεῦσε μόνος πρὸς ἡμᾶς
καὶ δὸς γενναίας συνδρομὰς.

Φθίνουν τῆς γῆς οἱ κάλυκες,
καὶ ἡ μούραις ἢ μπακάλικαις
καὶ τόσοι κοιλαράδες
δὲν δίνουν δαδὸ παραδες.

Ψυχὴ καὶ νοῦς ἐκ τῶν Ρωμηῶν διὰ παντὸς ἀπέδρα,
καὶ ἡ Σάρρα μόνον ὡς Αἰγκλόν, ὡς Μάγισσα καὶ Φαίδρα
μαζεῦει τώρα μὴ χαρὰ
τῶν Γαλλοφίλων τὸν παρᾶ,
καὶ ἔπειτα φεύγει ἴσθι Παρὶ μὲ δυνατὴ φευγάλα
καὶ ἀφίνει μούντζαις ἴσιω της καὶ φάσκελα μεγάλα.

Κατερημώθησαν ἀγροί,
δεινὰς θρηνοῦμεν λύπας,
καὶ ὁμοῦς δὲν βγάξει μήτε γαῖ
κανένας παρλαπίπας.

Εἶπε τοιαῦτα πρὸς τὸν Φύρσι, τὸν ἄνδρα τὸν κλεινόν,
τὸν πάλαι βασιλεύσαντα παρὰ τὸν Ἰσμηρόν,
καὶ ἐκεῖνος μεγαλοπρεπῆς, βρὲ Περικλήτο, στέκει...
Π. — Μ' αὐταῖς τῆς μόμολαις ποῦ λές θὰ φᾶς καρμιά, ξευζέκη.
Φ. — Αὐτὰ δὲν εἶναι χωρατὰ, δὲν εἶναι γολοκρόδια,
μήτε τῆς φαντασίας μου, σοῦ λέω τὴν ἀλήθεια.

Μὴν τὰ θαρρῆς γὰ χωρατὰ
γιατ' εἶναι λόγια συνετὰ
τοῦ Σοφοκλῆ τοῦ συνετοῦ,
τοῦ παλαιάρχου ποιητοῦ,
ὅστις ἐμφρόνως κελαθεῖ
καὶ τὸν τιμῶ καὶ τὸν τιμᾶς,
μεταφερόμενα δηλαδὴ
ἴσθι σύγχρονα τὰ κατ' ἡμᾶς.

Π. — Καὶ πῶς ἐπέρασες αὐτὰς τὰς εὐτυχεῖς ἡμέρας;
ἐλθες ἴσθι παρὰστασι τῶν Μακεδόνων, τέρας;
Φ. — Ἐπῆγα καὶ εἶδα πράγματα, ποῦ μ' ἔκαμαν νὰ φοβῶμαι.

Π. — Παρήσαν καὶ τ' Ἀνάκτορα;
Φ. —

Καὶ ὁ Θεοτόκης ἦτο.

Π. — Τὸν εἶδες τὸν Οἰδίποδα, τὸν δυστυχῆ δυνάστην,
τὸν Τειρεσίαν τὸν τυφλόν, μὰ καὶ τὴν Ἰσκάστην;

Φ. — Τὸν εἶδα τὸν ἀκούσιον φονέα τοῦ πατρός του,
τὸν εἶδα τὸν ἀκούσιον συμβίον τῆς μητρός του,
καὶ λέει μὰ δὲν εὗρισκα νὰ τὸν παρηγορήσω,
μὰ δὲν μπορῶ, βρὲ Περικλῆ, νὰ σὲ πληροφορήσω
τὸν ἔχει Σύνταγμα καὶ αὐτὸς πραγματικῶς σωτήριον,
Συμβούλιον ἐπεύθυνον καὶ λάλον Βουλευτήριον.

Ἐπέμετο περίλυπος χορὸς ἐκ Μακεδόνων,
καὶ ὁ τύραννος Οἰδίπους
εἶπε ἴσθις περίλυπους
μὲ πάθος καὶ μὲ πόνον.

Ἄντα δυστυχέστατα τοῦ πάλαι Μακεδόνα,
ὅπου τραβᾶτε τὰ μαλλιά
χωρὶς φωνή, χωρὶς μιλιὰ,
πρὸς τί τοσοῦτος πόνος;

Πρὸς τί καὶ σεῖς θηρεύετε
μαρτυρικοὺς στεφάνους;
πρὸς τί καὶ σεῖς γυρεύετε
παρ' ὅλων μας ἐράνους;

Παροῖ τὴν πόλιν κοπετός, καὶ ἐκ γῆς Μακεδονίας
μὲς ἔρχονται μηνύματα φρικώδους τυραννίας.
Τὰ πατρίων σας ἔδαφος χεიმὼν μαστίζει κρύος,
καὶ ματὰ τῆς Βουλγαρίας γυρίζουν δολοφόροι,
καὶ ἐμάθαμεν πῶς κατ' αὐτὰς ἐψήθησαν ἀγρίως
ὁ Πισσυνίας ὁ δάσκαλος καὶ μὴ δασκάλια κόρη.

Εἶπε τοιαῦτα πρὸς αὐτοὺς
ὁ τύραννος Οἰδίπους,

Π. — Θα ρεῖς κι' ἀρχαῖα δράματα δὲν νοιώθω, βρὲ μαζέτα;
Φ. — Ἐγὼ σοῦ λέω τὰ σωστά κι' ἂν θέλῃς πίστεψέ τα.
Π. — Λοιπὸν;
Φ. — Ὁ Φῶρσι ἀπήντησε πρὸς τὸν χορὸν ἐκεῖνον,
ποῦ τῆς καρδιαῖς ἐρράγιζε μὲ τὸν δῶν του θρήνον.

Γιὰ σὲ τὸν ἄθλιον χορὸν, τὸν καθ' ἐκάστην κλαίοντα,
εἰς τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν ἀπέστειλα τὸν Κρέοντα,
κι' αὐτὸς ἐπῆγε τοὺς Δελφοὺς
γιὰ ταλαιπώρους ἀδελφοὺς,
καὶ νῆτος τώρα, φθάνει
μὲ δάφνινο στεφάνι.

Καὶ πρὸς τὸν Κρέοντα στραφεὶς
ὁ πατροκτόνος κατηφής,
τοῦ λέγει: Μενεικέως παῖ,
πλησίασε κι' εὐθὺς εἰπὲ
καὶ πρὸς με τὸν Οἰδίποδα κι' αὐτοὺς τοὺς περιλύτους
ποῖον ἐξέφερε χρησμὸν ὁ χρησμοδότης τριπλούς.

Κι' ὁ Κρέων τότε, κουρελῆ,
τοιαῦτα πρὸς αὐτοὺς λαλεῖ:

Ὁ Φοῖβος ὁ χρυσότοξος, ὁ μέγας χρησμοδότης,
μοῦπε πῶς πρέπει σήμερα καθέννας πατριώτης
νὰ κἀνῃ θραυσι' στὰ νερά μέσα' στὰ καφρενεῖα
γιὰ τὴν Μακεδονία.

Π. — Τί λές, μωρὲ παληάνθρωπε;
Φ. — Μὴ βρίζῃς, Περικλέτο,
κι' ὁ Κρέων ἔτσι' μίλησε' στῆς φτώχειας τὸ μπαλέτο.
Π. — Μ' αὐτὰ κι' αὐτὰ, ζωτόβολο, τὴν πίστι μου θὰ βγάλῃς.
Φ. — Οὐχ ἦτον, εἶπε, σύμφωρον νομίζει πρὸς τοὺς ἄλλους,
ὡς ποῦ νὰ γίνουν θωρηκτὰ καὶ στόλοι καὶ στρατόπεδα,
νὰ κἀνουν τὸν Οἰδίποδα γι' αὐτὰ τὰ γυναικόπαιδα.

Ἦκουσε τὸν Μενεικέως ὁ χορὸς ὁ φονκαρῆς
κι' ὁ χρησμός αὐτὸς τοῦ Φοίβου τὸν ἐνέπλησε χαρῆς,
μὰ κι' ὁ Φῶρσι ὑπερεχάρη
μὲ τοῦ Φοίβου τὸ χαμπάρι,
καὶ μὲ γεῖά του καὶ χαρὰ του
μῆψε μὲς' στ' Ἀνάκτορά του.

Ἀνεχώρησε κι' ὁ Κρέων κι' ἔφυγαν κι' οἱ δύο μπράτσο...
Π. — Τὸ παρὰ ἀνές, κανάρη, καὶ θὰ φῆς κανένα μπάτσο.

Φ. — Καὶ μονάχος ὁ χορὸς
ἀπομένει' στὴν σκηνήν,
κι' ἔτσι' ψάλλει ζωηρὸς
μὲ διαπασὼν φωνήν:

Τὴς Διὸς φωνὴ γλυκεῖα τώρα πάλιν ἀντηχεῖς
ἐκ Δελφῶν τῶν πολυχρύσων εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀτυχεῖς;
Ἐντρομος δὲν εἶμαι πλέον, μήτε πάλλοι' ἐκ τοῦ φόβου,
βλέπων φλόγας τοῦ Κρονόβου,
μήτ' ἐν μόχθῳ κι' ἀγωνίᾳ
καρτερῶ, Μακεδονία,
κτῆμα νὰ γενῆς βαρβάρων
κι' ἀρκονδιάρηδων Βουλγάρων.

Πρώτην σὲ καλῶ, Παλλάς,
τοῦ Διὸς ὠραία κόρη,

ποῦ μῆς βλέπεις καὶ γελῆς
μὲ τὸ πάγχρυσόν σου δόρυ.

Καὶ τὴν Ἀρτεμιν καλῶ καὶ Θεὸν τὸν ἐκηβόλον,
ποῦ τὸν μέλλοντα στρατὸν χαιρετίζει καὶ τὸν στόλον.
Ἀλεξίκακοι κι' οἱ τρεῖς σας πρὸς τοὺς Ἕλληνας φανῆτε
τὸνομά σας εἰς αἰῶνας τῶν αἰώνων ν' ἀνυμνῆται.

Τῶν μεγάλων Ἀλεξάνδρων πᾶσχει σήμερον ἡ γῆ
κι' οὐδαμόθεν ἀρωγῇ.
Καὶ τέρατα τοῦ Κρόνου μᾶς ἐρρίχτηκαν ὠμά,
κι' ἄλλους ψήνουν, κι' ἄλλους κόβουν καὶ τοὺς κἀνουν πῦρ.

Μὲς' στή σκοτεινὴ βραδεῖά μας
λάμπουν φάσματα φρονέων,
ποῦ ταῖζουν τὰ παιδιὰ μας
κρέατα ψητὰ γονέων.

Στεναγμῶν ἤχον παιᾶνες,
κἀνουν τὰ παιδιὰ τῶν μάνναις,
καὶ τοὺς θρήνους τῶν ἀκούων καὶ λυγίμοις θρηγῶ,
σέρων ῥάκη κι' ἄλυσσίδες ἐν τῇ μέσῳ τῶν τριῶδων,
μὰ πολὺν παρηγοροῦμαι καὶ τὰ πάντα λησμονῶ,
ἀφοῦ γίνονται γὰρ μέγα παραστάσεις Οἰδιπόδων,
κι' ἀφοῦ τόσοι πατριῶται
κι' ἐλευθέρως χώρας παῖδες
καὶ γὰρ μέγα πότε πότε
συζητοῦν' στοὺς καφρενέδες.

Τόσοι γῦπες μὲ ραμφίζουν
καὶ λιμὸς μὲ κατατρώγει,
μὰ πολὺν μ' ἀνακουφίζουν
ἄρθρα φλογερά καὶ στίχοι.

Πάνει χρόνον ἀγωνία,
παύουν πάθη περισσά,
κι' ἄδεια βλέπω τὰ θρανία
τοῦ Θεάτρου τὰ μισά.

Καὶ σὶ τὸν χρυσομίτραν Βάκχον τὸν οἰνόφλυγα λαλῶ
κι' ὅλο τὸν παρακαλῶ
μὲ πυρσῶν μαρμαρυγὰς
εἰς μελλούσας ἐκλογὰς
καταπόρυφος νὰ φθάσῃ, καὶ πυρὸς βαστάζων δῆλα
παραπαίονσαν νὰ σύρῃ
στῶν καλπῶν τὸ παρηγύρι
τὴν μεγάλην τῶν ρητόρων καὶ τῶν κάληδων Ἑλλάδα.

Εἶπαν τοιαῦτα ζωηροὶ
τῶν Μακεδόνων οἱ χοροὶ
κι' ὁ γέρον μάντις προχωρεῖ.

Ὁ μάντις Τειρεσίας
μὲ λόγους δημασίας.

Ὁ γέροντες τῆς θεῖας γῆς
κι' ἀπῆγγες νεοσσοί,
ὁ τόπος τῆς συναλλαγῆς
τὸ νόημα ροσεῖ.

Ἐκ τούτου τοῦ μιάσματος ὁ τόπος σας μαινεται,
πλὴν ὁ μαινῶν πονοῦν πρὸς τὸ παρὸν δὲν φαίνεται.
Κι' ἐγὼ, κοθὸ θεόπνευστος καὶ Τειρεσίας μάγος,

Πάρτε μούντζαις κι' ἀπ' τὴ Σάφρα,
ποῦ ὁδὸς πῆρε τὴν κασδάρρα.

ποῦ τοὺς χρησμούς εἰξεύρω,
δὲν εἰμπορῶ ν' ἀνεύρω
εἰς ὁ μάντις τοὺς Ρωμηοὺς μ' αὐτὸ τὸ νέον ἄγος.

Τὸ μαντεῖον ἐρωτῶ
καὶ τὰ σφάγια κυτῶ,
πλὴν κανεὶς μαντεῖας οἷστρος,
κι' οὔτε Φάσις, οὔτε κι' Ἰστρος,
δὲν θὰ δυνηθῶν νὰ πλύνουν τῶν ἀνομιῶν τοὺς ῥύπους...

καὶ ταῦτα, κι' ἤλθε πάλιν ὁ ταλαιπώρος Οἰδίπους.

ΟΙΛ. — Τί νέα, μάντι πάνσοφε;
ΤΕΙΡ. — Κακά, ψυχρά καὶ μαῦρα,
κι' ἀνοῖξε πάλιν καὶ αὐτὰς ἡ τοῦ Σταδίου χάβρα.
ΟΙΛ. — Τί μῆς λαλεῖς, ἀόμματα;
ΤΕΙΡ. — Νέα πλεκτάνη πλέκεται
κι' ὁ κύριος Προστυπουργὸς πολὺ καλὰ δὲν στέκεται.

ΟΙΛ. — Πάντα κακὰ μαντεύματα θεοτύφλος ἐβόγγας.
ΤΕΙΡ. — Νομίζω τὴν Κυβέρνησιν πῶς ἄφησε κι' ὁ Λόγκας.
ΟΙΛ. — Μακρὸν καὶ σὺ, τὴν ὁρασιν δικαίως ἀπολέσας.
ΤΕΙΡ. — Νομίζω τὴν κυβέρνησιν πῶς ἄφησε κι' ὁ Φλέσσας.
ΟΙΛ. — Πῶς ἐξοργίζομαι μ' αὐτὸ τῶν μάντεων τὸ γένος.
ΤΕΙΡ. — Κι' ὁ Λεωνίδας φαίνεται σὰν δυσσεβημένος.

ΟΙΛ. — Ὁ λόγος μάντεως κακοῦ, φρικώδους, ἀπαισίου.
ΤΕΙΡ. — Νομίζω πῶς τὰ τισούγκρισε κι' αὐτὸς ὁ Γρανουσίου.
ΟΙΛ. — Κι' ὁ Κορδονᾶς τί σκέπτεται;

Τὸν Κόντε φοβερίζει.
ΟΙΛ. — Καὶ τί μαντεύεις δι' αὐτόν;
ΤΕΙΡ. — Σαγίδα μοῦ μορίζει.
Νέος ἄγων ὑπὲρ θεσμῶν, ὑπὲρ ἀνεμομύλων.
ΟΙΛ. — Κι' ὁ κύριος μουστακαλῆς, τῆς ἐριδος τὸ μῆλον;
ΤΕΙΡ. — Ποῖος τὴν δρόσον τοῦ ψαοῦ ποτε θὰ προφητεύσῃ;
κόσμος μὲ τοῦτον ἀπορεῖ,
κι' οὔτε Πυθία δὲν μ' ἀπορεῖ
καμμίαν ἐκ τῶν σκέψεων ἐκεῖνου νὰ μαντεύσῃ.

ΟΙΛ. — Τί λοιπὸν θὰ γίνοντο καὶ Βουλαῖς καὶ κόμματα;
λέγε σὺ, τυφλὲ τὰ τόπα, τὸν τε νοῦν, τὰ τῶματα.
ΤΕΙΡ. — Μούντζαις καὶ οὐ μ' ἐμένα τοῦτα τὰ καμώματα,
καὶ προσκλήσεις ἐρωτῶν καὶ Βουλῆς παραπροσέσμον.
ΟΙΛ. — Κι' ἡ Πυθία τί μαντεύει;
ΤΕΙΡ. — Τρεῖς ῥόπα κι' ἔλα πῆς μου,
Μὴ μαντεῖας μοῦ γυρεύς, μέγα χάσκων κι' ἀπορῶν
στὰ σημεῖα τῶν καιρῶν,
ἂν καὶ πῶποι' ἕως τώρα δὲν ἐχάλασα χατῆρι
τῆς χρυσῆς πορφύρας σου...

ΟΙΛ. — Μὰ λοιπὸν τί μάντι εἶσαι, ποῦ δὲν νοιώθεις, κακο-
τὰ κακὰ τῆς μοῖρας σου; [μοῖρα,
ΤΕΙΡ. — Ἐδῶ πέρα, ποῦ καθῆκας τὸν ἀνοικτομμάτη κἀνει,
ὁ τυφλὸς ὁ Τειρεσίας τὸ περβέλο του τὸ χάνει.
Μὴ μαντεῖας μοῦ γυρεύς...

ΟΙΛ. — Φύγε καὶ μᾶς ξεθεώνεις.
ΤΕΙΡ. — Μήτε τῶν Δελφῶν ὁ τρίπους, μήτ' ἐκεῖνος τῆς Λο-
μήτε καγκανὲν μαντεῖον δὲν μ' ἀπορεῖ ποτε νὰ ξέσῃ. [δῶν
τί γενήσεται σὲ τοῦτο τὸ Ρωμαῖκο λημέρι.

**Ἄγγελος εὐμελὴς
ἔρχεται ἐκ τῆς Βουλῆς.**

Ὡς περίβλεπτοι πολῖται τῆς ἐρατεινῆς κοιλάδος,
οἱ τὴν πόλιν τὴν μεγάλην κατοικοῦντες τῆς Παλλάδος,
σηκωθῆτε σηκωθῆτε μὲ πολλὴν παροξυσμὸν
καὶ ὁ Πρωθυπουργὸς διαβάσει τὸν Προϋπολογισμὸν.

Προϋπολογίζει φίλους καὶ μπεμπέδες καὶ κοπέλια,
τὸν ἀκοῦν τοσπαταροὶ καὶ ξεραίνονται ὅτ' αὐτὰ γέλοια.
Τόσοι δυσσαρεστημένοι, τόσοι ποῦ τὸν παραπνίγουν,
τόσοι μέλλοντες νὰ φύγουν.

Λογαριάζει πόσους εἶχε, πόσους ἔχει, πόσους θάχει,
καὶ τοὺς βλέπει θλιβερά,
καὶ σαλεύει τὸν πατέρα
καὶ ἀπειλεῖται νέα μάχη.

Σηκωθῆτε σηκωθῆτε μὲ πολλὴν παροξυσμὸν
καὶ ὁ Πρωθυπουργὸς διαβάσει τὸν Προϋπολογισμὸν.
Παρουσίασε σπουδαῖον ἀπὸ φίλους ἔλλειμμα
καὶ ἡ Κυβέρνησις του στέκει ὅπου παρὰ τὸ θέλημα,
καὶ ἂν αὐτὸς δὲν τὸν συνδράμῃ, Συνταγματικοὶ πολῖται,
νέα κοίσις ἀπειλεῖται.

Μὰ καὶ ἐγὼ τὸ φύσημά μου γὰρ τῆς κάλπαις ξαναπέραω
καὶ ἀνακράζω μεθ' ὁμῶν
ὅτις πατρίδος τὸν βωμόν:
ὅρσε μέσα ὅτ' οὐ Κουβέρο.

ΟΙΔ. — Κι' ὅταν ἀκούσιος φονεὺς ὑπῆρξα τοῦ πατρὸς
καὶ ὅπ' ὅταν ἐβεβήλωσα τὰ λέκτρα τῆς μητρός,
τοσοῦτον δὲν ἐπόθησα τὰ μάτια μου νὰ βγάλω
γὰρ δρᾶμα φοικῆς τρομερόν,
ὅσον εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν,
ποῦ βλέπω τοῦ Ρωμῆου τὸ χάρι τὸ μεγάλο,
χωρὶς ποτὲ τὸν αἴτιον νὰ βροῖσκω καὶ τὸν πταίστην...
ΤΕΙΡ. — Κι' ἐγὼ μὲ τοῦτο τᾶχασα καὶ τῶν φρενῶν ἐξέστην,
καὶ χρυσηλάτους τρίποδας μαρτείων ἀνατρέπω,
καὶ ἂν εἶχα μάτια τέσσερα δὲν θᾶθ' ἐλα νὰ βλέπω.

Ὁ σκηπτοῦχος Φῶρσι μὲ πόνον ξανακκύταξε τὰ σκέρα,
μύηκε ὅτ' αὐτὰ Παλάτια του,

καὶ ἔβαλε τὰ δαὸν τοῦ χέρα
καὶ ἔβγαλε τὰ μάτια του.

Τὶ ταλαίπωρος ἀλήθεια!... πῶς μαζί του συνεπόμενος
πᾶς ὁ βλέπων ἡγωνία,
καὶ ἡ Πατρίς Μακεδονία
τὸν παρέλαβε μὲ φίλτρον καὶ μὲ ἀγάπην Ἀντιγόνης.

Καὶ τὴν τύφλωσιν ἐθρήνη τοῦ δυνάστου τοῦ κλεινοῦ
καὶ τὴν Γαλλικὴν Ἑλλάδα,
καὶ τυφλὴ τυφλὸν ὠδήγει πρὸς τοῦ πάλαι Κολωνοῦ
τὴν ἀνήνεμον φυλλάδα.

ΠΕΡΙΚΛ. — Παῦσε, Φασουλῇ, καὶ φοῖτο.
ΦΑΣΟΥΛ. — Ἡ παρὰστασις φινίτο
καὶ ἡ Μακεδονία ζήτω.

Νέον Ἡμερολόγιον Μανώλη Ταβανώτου
καὶ Κορηλίας τῆς κλεινῆς, ἡγουν τῆς Προβεζάντου.

Λαμπρόν Ἡμερολόγιον ὅτ' ἐν Σάμῳ βγήκε πάλι
Ἑλένης τῆς Σβορώνου καὶ Θερασυβούλου Μάλη.

Ἐπίτιμοι Πινδάρου, μετάφρασις μὲ στίχους
περιφραδεῖς καὶ εὐήχους
τοῦ Βάλβη τοῦ Σταμάτη,
σαφῆς, λογιωπότη.

Φραγκίσκος Κανελλόπουλος, ἐμποροοράτης πρώτης,
τί κόφιμο, τί ράφιμο, τί χάρις, τί κομπότης.
Εἰς τοῦ Σιαδίου τὴν ὁδὸν τὸ μαγαζὶ του κεῖται,
καὶ ὅτ' οὐ γνωστὸν Ἀρσάκειον ἀμέσως θὰ τὸ βροῖτε.
Κόψε με, Κανελλόπουλε, καὶ ράψε με, Φραγκίσκο...
φτήνη καὶ μεγάλη καὶ γὰρ αὐτοῦς, ποῦ παίζουσι Καραῖο, καὶ ποῖος τὴν τέχνην τὴν φτηνὴν δὲν θέλει νὰ γνωρίσῃ;
αὐτὸς ὁ Κανελλόπουλος κάνει γὰρ τὸ Παρίσι,
μπαίνει καμπούρης, ἀδελφέ, καὶ βγαίνει κυπαρίσι.

Τὸ φύλλον τοῦ Ρωμῆου μας ὅς τὸ γνωρίζουν ὅλοι
πῶς εἰκοσι παράδες πουλεῖται μὲς ὅτ' ἐν Πόλιν.

Τὸ Γραφεῖον τοῦ «Ρωμῆου» μας, παραλίπα πατριώται
ἀριθμὸς τριάντα τρία καὶ ὅτ' ἐν δρόμον τοῦ Διδότου.

ΛΑΧΕΙΟΝ ΕΘΝ. ΣΤΟΛΟΥ

Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος. — Ἰονικὴ Τράπεζα Limited. — Τράπεζα Ἀθηνῶν. — Τράπεζα Βιομηχανικῆς Πίστεως τῆς Ἑλλάδος.

Ἀπὸ τῆς 1ης Νοεμβρίου 1904 ἀρχεται ἐν ταῖς θυρίσιν τῶν τε ἐν Ἀθήναις καταστημάτων καὶ τῶν ὑποκαταστημάτων τῶν ἀνωτέρω Τραπεζῶν, ἐφοδιαζομένων ὑπὸ τῶν δημοσίων ταμείων, ἡ πώλησις τῶν γραμματίων τοῦ ὑπὲρ τοῦ

ΕΘΝ. ΣΤΟΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΟΥ 1905
ΤΙΜΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΙΩΝ

Διὰ γραμμάτια 1 μέχρις 20 Δρ. 3 ἑκαδτόν

» » 21 » 100 » 2,85 »

» » 100 » 2,80 »

ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ ΤΕΣΣΑΡΕΣ

Τῶν 2)15 Ἰανουαρίου, 3)16 Ἀπριλίου, 3)17 Μαΐου καὶ 2)15 Ὀκτωβρίου 1905.

ΛΑΧΝΟΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ ΚΛΗΡΩΣΙΝ

ΚΕΡΔΗ

ΚΕΡΔΗ	ΔΡΑΧΜΑΙ
1 ἔξ	100,000
1 »	25,000
1 ἔξ	10,000
3 » 5,000	15,000
5 » 1,000	5,000
411 ἔξ 100	41,100
578 ἔξ 50	28,900
1000 κληροὶ δραχμαὶ	225,000

Ἐκ τῶν γραφείων τῶν ἀνωτέρω Τραπεζῶν